

DE STER VAN NEDERLAND

1 JUNI 1933

No. 11

38e JAARGANG

O, dat weten, 't wonderwisse, woont in 't hart de Waarheidsgeest,
Dat geloofsgetuigenisse, dat van twijfel ons geneest!

GODSDIENSTIGE ZEKERHEID

Door Nephi Jensen

Aristoteles was een logisch denker. Op een dag peinsde hij over de betrekkelijke snelheid waarmede verschillende voorwerpen naar de aarde vallen. Hij kwam ten slotte tot de conclusie dat een gewicht van vijf pond, omdat het vijfmaal zoo zwaar is als een gewicht van één pond, daarom vijfmaal zoo snel naar beneden zal vallen als een éénpondsgewicht.

Dat idee klonk volmaakt redelijk; en het werd aangenomen als onaantastbare waarheid, duizend jaar lang. Mannen der wetenschap en andere denkers gingen ermee accoord.

Tien eeuwen lang bleef die dwaling voortleven, want niemand durfde het gezag van den grooten Aristoteles in twijfel te trekken. Het was in hoofdzaak een tijdperk van aannemen op gezag. Alles werd uitgemaakt omdat iemand zei dat het zoo was.

Op een dag kreeg Galileo belangstelling in vallende lichamen. Hij had een ondernemingsgeest. Hij nam niet alles zoo maar klakkeloos aan. Hij besloot iets ongewoons te doen. Inplaats van te gaan lezen en redeneeren over vallende lichamen, besloot hij enkele proeven te gaan nemen. Hij nam twee gewichten: één van één pond en één van vijf pond en ging ermee naar den top van de scheeve toren van Pisa en liet ze terzelfdertijd vallen. Ze vielen gelijktijdig op den grond.

Het is een eenvoudig voorval, zeker, en toch is het een van de aanvangspunten van hedendaagsche wetenschappelijke methoden,

waarvan de toepassing de moderne wereld overstromd heeft met tienduizend nieuwe feiten en een millioen nieuwe waarheden.

Tegen 1820 verrichtte de wetenschap wonderen op werktuigkundig en technologisch gebied. Maar er was geen beduidende vooruitgang op geestelijk terrein. Als gij een Katholiek gevraagd zoudt hebben, in dat jaar, hoe ge de waarheid omtrent den godsdienst te weten zoudt kunnen komen, zou hij hetzelfde antwoord gegeven hebben dat de priesters duizend jaar lang gegeven hebben. Hij zou u gezegd hebben u tot den priester te wenden. Als gij een Protestant dezelfde vraag hadt gesteld, zou hij u gezegd hebben, den Bijbel te lezen.

Niemand had er nog aan gedacht, proefnemingen te gaan maken in geestelijke dingen. Het was de taak van Joseph Smith, in den modernen godsdienst de methode van proefnemingen in te voeren om waarheid te ontdekken. Uit het eerste visioen leerde hij dat Herbert Spencer's idea „dat wij alleen maar iets weten door verschijnselen” ook opgaat op geestelijk terrein. Hij ontdekte en stichtte Zijn religieuze filosofie op de revolutionaire stelling dat wij metterdaad niets van God afweten tenzij God zich aan ons manifesteert.

In een van zijn toespraken zegt Joseph Smith: „De ondervindingen van anderen te lezen, of de hun gegeven openbaringen, kan ons nimmer een volmaakte kennis geven van de dingen Gods”, en met dit te zeggen werd hij de moderne voorstander van de experimenteele theorie van religieuze kennis.

(Deseret News.)

*Jongen, ouden, één van geest,
Allen gaan naar 't Junifeest!*

WAT GODE 'T MEEST BEHAAGT ¹⁾

Een Engel des lichts was ten val gekomen. Maar hij zou in gunst weër opgenomen worden in den hemel, als hij derwaarts bracht de gave, die aan God het meest behaagt.

Verblijd door die toezegging en vol van hope wendde hij zich toen naar de aarde. Hij zweefde over een veld, waar een woeste en heftige strijd werd gevoerd. 't Was een strijd tusschen de benden van een tiran en eene schare van dapperen, die kampfden voor de vrijheid van hunne haardsteden en altaren. Moedig streden zij, maar met ongunstigen uitslag. Hunne rijen werden vreeselijk gedund, en ten laatste was slechts één man van hen over. Getroffen door den volhardenden moed van dezen held en zijn gewezen medestanders, bood de dwingeland hem aanzien en eer. Het

¹⁾ Dit stukje bevat de hoofdgedachten van MOORE's gedicht: Paradise and the Peri.

antwoord was een pijlschot. Maar dat pijlschot miste zijn doel, en oogenblikkelijk werd de heldhaftige vriend terneder geslagen. — De gevallen Engel daalde neêr bij zijn lijk, en nam een druppel van zijn bloed, en dacht, dat dit wel de gave zou zijn, die hem weêr toegang geven zou tot den door hem verbeurden hemel. Maar aan de hemelpoort vernam hij, dat hij nog eens moest zoeken, want dat er iets anders, iets hoogers nog was.

Na weinige oogenblikken zweefde hij over een bosch. Van uit dat bosch klonken kermende en klagende tonen hem tegen. Hij kwam naderbij en zag daar een jongeling liggen, met een tint als van lood op het ingevallen gelaat. 't Was een offer van de pest. Die jongeling was de stad uitgeslopen, opdat de maagd, die hij lief had en die hem beminde, niet mocht sterven, door in de nabijheid te komen van hem. Maar zij zocht en zij vond hem. Toen ontstond er een treffende strijd tusschen liefde en liefde. Zijne liefde voor haar riep, als waanzinnig: „ga weg!” en hare liefde voor hem antwoordde met standvastigheid: „neen!” Zoo stierven die beiden te zamen. — De gevallen Engel ving den laatsten zucht, die over hare lippen kwam, op, en spoedde zich daarmee omhoog, in de zekere hoop, dat deze gaaf hem den hemel zou openen. Maar aan de hemelpoort vernam hij, dat hij nog eens moest zoeken, want dat er iets anders, iets hoogers nog was.

Wederom richtte nu de teleurgestelde Geest zijne vlucht naar de aarde. Daar zag hij onder zich een lachend en liefelijk landschap, beschenen door de schuine stralen van de langzaam ten ondergang nijgende zon. Een aanvallig knaapje sprong opgeruimd en vroolijk daar rond, nu eens zich heenwendende naar eene bekoorlijke bloem, dan weêr een kleurigen vlinder vervolgend. Weldra kwam daar een ruiters aan, die bij een aanwezige beek van zijn paard steeg, dat bezweet was en hijgde. Zijn gelaat drukte woestheid uit, en had in alle trekken iets stuitends, iets, dat van boosheid sprak. Maar bij den aanblik van dat kind kwam er een zachtere uitdrukking op, en het had iets diep-weemoedigs, toen het woord aan zijne lippen ontsnapte: „Kind! ik was eenmaal zoals gij!” — Daar klepte een klokje. 't Was een klokje, dat opriep tot het avondgebed. Het kind knielde neder en bad. Toen werd het hart van den woestaard verbrijzeld, en bij den smartekreet: „Zoo heeft mijne moeder ook mij leeren bidden!” schoot er eensklaps een traan uit zijn oog. — De gevallen Engel nam dien traan van zijn ruige wang af, en vloog er meê weg naar den hemel. En, ja! die traan des berouws was de gave, die Gode veel meer dan iets anders behaagde. De balling zag den hemel weêr voor zich opgedaan.

Dr. E. Laurillard, *Rust een Weinig.*

*Jongen, ouden, één van geest,
Allen gaan naar 't Junifest!*

MORMOONSCHEN ZENDELINGEN MET SALUUTSCHOTEN BEGROET!

Wij lezen in de Heldersche Courant van Zaterdag 13 Mei:

Van twee Zweden die niet kwamen.

En van twee verslaggevers die achter het net vischten.

Bij de vele berichten die zoo dagelijks op ons redactie-bureau plegen te komen, was er gisteren een, dat een paar kolom copie beloofde.

Twee jeugdige Zweden, die in een open roeiboort op weg waren van hun vaderland naar Kaap de Goede Hoop, het uiterste zuidpunt van Afrika waren ergens in Friesland aan land gestapt en hadden daar het plan kenbaar gemaakt om via Den Helder verder te reizen.

Dat is natuurlijk wel een bericht dat de moeite waard is, wat is dankbaarder copie dan een tocht vol avonturen. Hoe echter met ze te praten, dacht de verslaggever een beetje benauwd, want, behalve dat hij weet dat Ivar Kreuger in Zweden lucifers fabriceerde en nog een stuk of wat aardrijkskundige bijzonderheden, was zijn kennis van de taal van het schoone Zweedsche land met de vele rivieren (elfen noemden wij die op school) nihil, of zoo goed als nihil. Alleen kent hij de woorden „Säkerhets tandstikor“, maar daarmee houdt het op.

Zoo werd dan het Havenkantoor gewaarschuwd, dat de Zweden op komst zijn en zoo waren wij er van verzekerd, dat, wanneer de Zweden ook maar probeerden clandestien in de haven te komen, dat wij het dan zouden hooren, want geen visch zwemt de haven in of hij wordt signaleerd.

Vijf uur, niets, zes uur, niets. De verslaggever is al op weg naar huis. Ineens een geschreeuw achter hem, en daar komt de welbekende Yvel op de fiets aanrennen, geschreeuw, geroep, is er brand? „De Zweden zijn er, de Zweden zijn er“, stoot hij er uit“. Pak je fiets, dan gaan wij er op af. Een oogenblik later razen wij met z'n tweeën, Yvel als gangmaker, langs de Zuidstraat.

— — — — —
Een knal davert over Den Helder en sterft weg. Worden de Zweden met saluutschoten begroet.

Even op het Havenkantoor informeerden, waar de H.D. 80, die ze zou hebben opgepikt, gemeerd ligt. Yvel rijdt al vooruit. Ik kom de havenmeester tegen, die al zegt dat het niets is. Yvel wil het niet gelooven, gesticuleert druk en klautert al over de botters. De H.D. 80 is de vierde botter van den wal af. Daar wacht ons echter een groote teleurstelling. De twee Zweden blijken twee..... Mormoonsche zendelingen te zijn, die voor de aardigheid maar eens waren meegevaren. Door de overalls die ze aan hebben,

zijn ze door het havenkantoor voor de Zweden gehouden. Zij vallen dan ook wel op en de vergissing is heel begrijpelijk.

*
*

Volledigheidshalve teekent de redactie van de Ster van Nederland hierbij aan, dat deze „visschers der menschen”, die gewone visschers wilden worden en voor Zweedsche waaghalzen werden aangezien, onze broeders Albert H. Bragonje en Alma H. Dalebout waren, die te Den Helder werkzaam zijn. Uit een intiem brief verklappen wij nog dat de saluutschoten om nog een andere reden onverdiend waren. Onze twee aspirant-zeehelden hadden namelijk even van te voren onomstootelijk bewijs geleverd, dat ze lang geen zeehelden waren..... Enfin, de vischjes hadden geen klagen.

VOLHARDING

Door Chas A. Callis, President van de Zending in de Zuidelijke Staten
van Noord-Amerika.

De Fabel van de Kikvorschen

Er waren eens twee kikvorschen, die op een rustigen avond hun vertrouwde sloot verlieten om eens in de wereld rond te kijken. Zij huppelden zoover tot zij bij een boerderij kwamen en uit nieuwsgierigheid eens in het koelhuis gingen kijken, waar de melk bewaard werd. In een hoek daarvan stond een karnton, gereed en gevuld voor het karnen van den volgenden dag. Nog door dezelfde nieuwsgierigheid gedreven, besloten zij eens even in deze ton te gluren. Een, twee drie sprongen ze tegelijk op den rand en door hun vaart hals over kop in de ton. Daar lagen ze nu. De wanden van het vat waren steil en aan den binnenkant glad en vettig van room en melk. Het was onmogelijk er tegenop te klimmen. Hun toestand was zeer ernstig. Met een grooten sprong probeerden ze den rand weer te bereiken, maar de poging mislukte, evenals vele andere. (Men komt lichter in moeilijkheden dan eruit.)

„We zitten wanhopig in de klem”, jammerde de een. „We doen maar het beste ons te laten zinken.”

„We kunnen toch nog zwemmen”, zeide de ander en voegde de daad bij het woord.

„Wat helpt dat”, vroeg de eerste weer. „We kunnen toch niet . . .” en hij verdween in de diepte, vol wanhoop kwakende: „In diepe duisternis verzonken”. De ander luisterde niet meer — hij had het te druk om zich boven te houden en zwom blindelings in het rond Zoo ging de lange nacht voorbij.

Toen des morgens de boerin haar karnton nog eens nazag, lag de eene kikvorsch gezonken op den bodem, terwijl de andere op een boterklont rondsprong (althans volgens de fabel) en zong: „Hoog op der bergen kruin”.

„Nooit den moed laten zinken”, is de blijvende strekking van dit oude verhaal.

Een der meest markante overwinningen op het gebied van ondernemingen, namelijk het vervaardigen van locomotieven, schijnt afgehangen te hebben van de noodzaak, waarvoor men plotseling stond, om het schijnbaar onmogelijke te volbrengen. Het hoofd van een ontzaggelijke onderneming, een man die opmerkelijke successen had mogen boekstaven en waarvan het scheen alsof men hem steeds had aangezocht datgene te verrichten wat feitelijk onmogelijk was, werd eens gevraagd: „Hoe wist u toch steeds in de meest moeilijke omstandigheden de juiste oplossing der zwarigheden te vinden?” „Ik wist niet altijd de oplossing”, antwoordde hij, „maar wij hadden als stelregel aangenomen altijd *iets* te doen.”

Door een zeer gedurfde handeling verraste Jonathan, Davids vriend, de Philistijnsche bezetting en bracht deze in verwarring. Hij was slechts door zijn wapendrager vergezeld. Toen hij den schijnbaar niet te passeeren verdedigingswal tusschen zich en den machtigen vijand beschouwde, zèide hij: „Misschien zal de Heere voor ons werken, want bij den Heere is geen verhindering om te verlossen door velen of door weinigen.”

Ons karakter wordt ontwikkeld door het overwinnen van moeilijkheden. Gebukt onder het gewicht van zorg en droefenis kon Job toch nog uitroepen: „Als Hij mij beproefd zal hebben, zal ik gelouterd als goud te voorschijn komen.”

Op zekeren zomerdag was een Ouderling der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen bezig met het verspreiden van traktaten in een stad van het Zuiden van Amerika. In de straat, welke hij bewerkte had hij evenwel geen succes. Aan alle deuren werd zijn boodschap onverschillig ontvangen en overal werden zijn traktaatjes geweigerd.

Toen hij bij het laatste huis kwam, was zijn stemming dusdanig gezakt, dat hij besloot maar naar zijn kamers te gaan. Maar juist toen hij van plan was zich om te keeren, kwam het gevoel over hem het toch nog eens te probeeren en zijn boodschap aan de bewoners van die woning te brengen. Met frisschen moed beziel stapte hij naar de deur van het huis en toen hem werd opengedaan, vertelde hij beleefd doch met groote overtuiging het doel van zijn bezoek. Hij werd beloond met een hartelijk welkom. Het gezin, waarmede hij in aanraking kwam, was door den Heer voorbereid om Zijn dienstknecht te ontvangen. Met groote vreugde vernamen zij de blijde boodschap van het herstelde Evangelie. Zij namen het Woord des Heeren aan.

Door niet aan zijn neiging, den arbeid voor dien dag maar te beëindigen, toe te geven maar integendeel, geleid door den Geest des Heeren te besluiten zijn plicht te volbrengen, was deze zendeling in staat in de harten van man, vrouw en kinderen het zaad van levend geloof te planten. Zaad, dat rijpte tot een getuigenis en

dat de vruchten van het Evangelie voort zal brengen in dit en in het toekomstige leven.

Het is voor den Heer nooit te laat Zijnen wil te volbrengen. „Alle dingen zijn mogelijk, hem die gelooft.” Luistert naar de woorden van den godsmann Nephi: „De Heer verlangt niets van de kinderen der menschen, tenzij Hij voor hen den weg voorbereidt om hen in staat te stellen datgene te verrichten, hetwelk Hij hun heeft bevolen te doen.”

„Hoe nederig of klein een begin ook zijn kan”, schreef een geschiedvorschcr der oudheid, „voortdurende ijver en vlijt zal het tot iets grootsch maken.” En een moderne schrijver zegt: „Datgene, wat met blijvende volharding wordt verricht, wordt steeds gemakkelijker uit te voeren, niet omdat het karakter van den te verrichten arbeid zich wijzigt, maar omdat onze kracht tot uitvoeren toeneemt.”

De Heer wil met ons werken om de moeilijkheden op ons pad weg te ruimen. Zijn duidelijke roep tot plichtsvervulling klinkt ons steeds in de ooren. Het is een kostbaar voorrecht in Zijnen dienst te zijn. Door het versterken en verwikken van hunne geesten moedigt Hij Zijn dienstknechten dagelijks aan.

De volgende indrukwekkende verklaring wordt gegeven door President Lowell van Harvard: „Een mensch heeft in het leven niet gefaald, tenzij hij dit zelf gelooft, en soms dan nog niet eens.”

In zijn opdracht aan Salomo, die geroepen was den Tempel te bouwen, gebruikte David de volgende aangrijpende woorden: „Wees sterk en heb goeden moed, en doe het, vrees niet en wees niet verslagen, want de Heere God, mijn God, zal met u zijn.”

Vertaald door V.

PRIESTERSCHAPSLESSEN

Hier volgt het programma voor Juni:

Eerste avond: Gebed enz. Les: Priesterschapsstudies, bl. 74, 75 en 76: Candidaten voor den doop; Hoe gedoopt moet worden; Wederdoop; Hoe bevestigd moet worden.

Tweede avond: Twee toespraken, als gewoon, over:

- 1 „Jeugdwerk” voor vaders. Coloss. 3:21; Ef. 6:4.
- 2 Wat de O.O.V. Conferentie mij geleerd heeft.

Derde avond: Gebed enz. Huisbezoek rapport.

Vierde avond: Gebed enz. Priesterschapsstudies, bl. 77: Het Avondmaal. Zie ook bl. 143 e.v. in de Ster van 1 Mei.

*Jongen, ouden, één van geest,
Allen gaan naar 't Junifeest.*

GEDACHTEN EN SPREUKEN

Uit het tijdelijke zijn eeuwige winsten te trekken.

Menschengunst is een riet, Gods gunst is een rots!

In mijn geschiktheid om met den Eeuwige om te gaan zie ik een waarborg voor mijn eigen eeuwigheid.

Wanneer een mensch u zegt, dat hij *al heel wat* heeft gehad in zijn leven, dan meent hij met dat *heel wat* altijd moeite en leed. Waarom? Zijn genoegen en zijn vreugde was toch ook *al heel wat*.

't Is waar, dat menige hoop, door ons gevoed, niet in vervulling ging; maar 't is ook waar, dat menige vrees door ons gekoesterd, niet werd bewaarheid. Die 't eene in 't geheugen bewaart, moet ook het andere niet vergeten.

Ons leven zou er onder lijden, als 't leven zonder lijden was.

De zucht van het ware berouw is de geboortesnik van het waarachtige leven.

De hemel zou ophouden hemel te zijn, als de hemelingen ophielden heilig te wezen.

In het *heden* ligt de *toekomst*. Daarom heeft de mensch meer van de toekomst in zijn macht, dan hij gewoonlijk bedenkt.

Dr. E. Laurillard.

LEVENS BESCHOUWING

't Leven mag geen treurmarsch wezen,

Want veel vreugde gunt ons God;

Ook niet enkel spelemeien,

Want veel ernst is in ons lot.

Hangt de harp steeds aan de wilgen,

Dan miskent men wat God biedt;

Maar een onophoud'lijk veed'len

Is toch ook het rechte niet.

Somb're trekken, zware zuchten,

Zijn geen blijk van vromen zin;

Maar ook 't: *eet en drink! wees vroolijk!*

Heeft geen levensadel in.

Leer ons Vader, ernst en vreugde

Zóó verbinden, als het past,

En door 't een en 't ander maken,

Dat ons geestesleven wast.

Laat niet d'ernst ons gansch ontbreken,

Als Gij ons tot blijdschap stemt,

Noch ook alle blijheid weg zijn,

Als ons moeite of zorg beklemmt.

Dr. E. Laurillard.

VAN DE REDACTIE

Wedstrijdwerk

Het wedstrijdwerk van onze Onderlinge Ontwikkelings Verenigingen (O.O.V.) nadert zijn jaarlijksch hoogtepunt. De eindkamp is voor de deur. De spanning neemt toe. Wie zullen het winnen? Wie zullen met de prijzen, de zegeteekenen uit het strijdperk treden?

Die vragen stellen wij ons allen. En de winnaars zullen straks aller oog op zich gevestigd zien, door aller tong genoemd worden. En er zullen natuurlijk verliezers zijn, dat kan nu eenmaal niet anders. Verliezers, die misschien op het kantje af overwinnaars zijn geweest.

Hoe zullen zij zich onder dat alles gedragen? Wij hebben wel eens hooren zeggen, dat het wedstrijdwerk verkeerde dingen kweekt. Het zou de overwinnaars hoogmoedig maken en de verliezers jaloesch en wangunstig. Daarom — allemaal uit den booze, het wedstrijdwerk!

Ja, als men zoo weinig sportief is, dat men geen edelmoedig prijswinner zijn kan of een opgeruimd verliezer, dan werkt het wedstrijdwerk weinig goeds. Maar dat zegt niets tegen het wedstrijdwerk. Met opgewektheid te leeren verliezen is een van de mooiste levenslessen. Er is beduidende karaktersterkte voor noodig om te kunnen glimlachen wanneer, na een lang tijdsbestek van voorbereiding, de uitslag niet naar wensch uitvalt. Maar wie de uitslag op die manier aanvaardt, heeft een groote levensles geleerd en een groot winvermogen verkregen. En hij die het wint — wat ligt er hier ook voor hem een mooie levensles voor het grijpen, mocht hij die nog niet geleerd hebben. Zegepraal zonder edelmoedigheid is van alle glans beroofd.

Feitelijk zijn er in ons wedstrijdenwerk geen verliezers. Allen winnen terwijl zij met hart en ziel er aan meedoen. *De ziel die haar best doet, wint altijd.* Wij geven hier een vrije vertaling van een Amerikaansch rijmstukje, dat enkele mooie „prijzen” noemt die de verliezer kan winnen:

Gij hebt gewonnen en ik heb mij verblijd.
Want gij hebt u de beste getoond in den strijd.
Ook ik mocht probeeren en, heb ik gefaald,
Heb ik niet met probeeren een voordeel behaald?

Als ik in den wedstrijd 'n mooi lied heb geleerd,
 Als met één nieuwe waarheid mijn bezit is vermeerd,
 Als ik leerde te juichen met hem die het won,
 Sta 'k dan ook niet hooger dan toen ik begon?

Juni-vastendag verzet

Andermaal vestigen wij er de aandacht op, dat de vastendag voor de maand Juni op 11 Juni zal zijn en niet op 4 Juni. Niet op den eersten Zondag dezen keer, maar op den tweeden.

Een Zendingsleider voor Palestina

Ouderling B. Piranian, geboren Armeniër, maar woonachtig te Zurich, Zwitserland, is aangesteld tot leider van het zendingswerk in Palestina. President John A. Widtsoe is op reis naar het heilige land om den nieuwen president te installeren.

Sedert den dood van President Booth in Aleppo, Syrië, op 5 December 1928 heeft het zendingwerk in Klein-Azië stil gelegen. Even van te voren was het hoofdkantoor gevestigd geworden te Haifa, waar het ook thans weer geopend is.

Het Boek van Mormon in het Tsjechisch

Onlangs is het Boek van Mormon van de pers gekomen in het Tsjechisch. Het is een boek van 578 bladzijden, wat grootte en letter betreft een navolging van de jongste Amerikaansche editie, duidelijk gedrukt op goed papier en netjes gebonden.

Het Boek van Mormon is tevens overgezet in het Hongaarsch, maar nog niet uitgegeven in die taal.

UTRECHTSCH E CONFERENTIE

Zaterdagmiddag 2 uur. Zendelingenbijeenkomst.

Zaterdagavond 8 uur. Deze samenkomst, de eerste van de conferentie, ving aan met het zingen van lied No. 179: „Lieflijke Dag”. Br. B. Dodenbier uit Apeldoorn vroeg des Heeren zegen. Vervolgens werd lied No. 65: „Eert den Profeet”, gezongen. Ouderling J. J. De Bry, President van het Utrechtsche District, gaf een korte inleiding en kondigde het thema van de conferentie aan: „Een God die heden spreekt”. De eerste sprekers waren Ouderling Morris Winward, werkzaam te Apeldoorn, Ouderling Wm. Timmerman uit Dordrecht en Ouderling Raymond V. Kooyman, werkzaam te Amsterdam. „Truth Reflects Upon Our Senses”, een Engelsch lied werd nu door al de Zendelingen gezongen. De volgende sprekers waren: Ouderling B. Le Maitre uit Utrecht, Ouderlingen J. W. Evertsen en Kenneth E. Knapp, werkzaam te Rotterdam en Ouderling Clyde Holdaway, de Secretaris van het O.O.V. en Zondagsschoolwerk der Zending. De laatste spreker van deze

bijeenkomst was Zendingspresident Frank I. Kooyman. Tot slot werd lied No. 164: „Voorwaarts tot Glorie” door de aanwezigen gezongen. Zr. C. van Kwawegen, 2e Raadgeefster in het Jeugdwerkbestuur eindigde met dankzegging.

Zondagmorgen 10 uur. Twee samenkomsten werden gehouden; de eene in de gewone zaal en de andere in de tuinzaal. De samenkomst in de gewone zaal ving aan met het zingen van lied No. 137: „Hope van Israël”. Ouderling William H. Timmerman, werkzaam te Dordrecht, vroeg des Heeren zegen, en het tweede lied was No. 16: „Joseph Smith's eerste gebed”. Ouderling James J. De Bry had de leiding en kondigde het conferentieonderwerp aan: „Een God die heden spreekt”. Ouderling John S. Lugt uit Almelo, was de eerste spreker. Zuster Catharina van Kwawegen, 2e Raadgeefster van het Jeugdwerk bestuur, en President Frank I. Kooyman voerden nu het woord. Een vioolsolo door Zr. A. T. H. Lemmens uit Utrecht, begeleid op de piano door Zr. Tine Hartman Spaans werd heel mooi ten beste gegeven. De volgende sprekers waren: Ouderling Ralph Stephenson uit Haarlem, Ouderling Lewis E. Whetman werkzaam te Alkmaar, Ouderling Louis H. Hagen, Asst. Redacteur van de Ster van Nederland, en Ouderling John G. De Gooyer, opziener van de O.O.V. en Zondagsscholen der Zending. Tot slot werd lied No. 190: „Wij marcheeren naar ons tehuis”, door de aanwezigen gezongen. Zr. Dorethea Barten, 1e Raadgeefster van het Z.H.V. bestuur, dankte.

De samenkomst in de tuinzaal ving eveneens aan met het zingen van lied No. 173: „Hope van Israël”. Br. J. H. van de Vegte uit Almelo deed het openingsgebed en de tweede zang was No. 16: „Joseph Smith's eerste gebed”. Ouderling W. W. Winward, leidde deze bijeenkomst en sprak nu enkele welkomstwoorden. De eerste sprekers waren: Ouderling M. LeRoy De Korver uit Arnhem, Br. Bertus van den Hazel, 1e Raadgever in het Utrechtsche gemeentebestuur, en Ouderling Frederik Steenblik uit Arnhem. Vervolgens werd lied No. 103: „De wereld ligt in 't duister” gezongen. De laatste sprekers die optraden waren: Ouderling Nicholas Baker, waarnemend District-President te Groningen, Ouderling Marvin H. Walton, werkzaam te Utrecht, Br. B. W. van Beek uit Woerden en President Frank I. Kooyman. Tot slot werd lied No. 190: „Wij marcheeren naar ons tehuis”, gezongen en Br. Dirk Valkenburg uit Woerden eindigde met dankzegging.

Direct na deze samenkomsten werd een korte doopdienst gehouden. Deze plechtigheid vond plaats in een zwembadinrichting kort bij de zaal. Vele vreemdelingen aanschouwden met blijkbare belangstelling het doopen van negen personen.

Zondagavond 5 uur. Wederom werden er twee bijeenkomsten gehouden zooals in den morgen. De samenkomst in de gewone

zaal ving aan met het zingen van lied No. 67: „Wij danken U, Heere” en Br. A. Zwart uit Ymuiden opende met gebed. Het tweede lied was No. 38: „Vat moed, alles is wel”. Wederom heette Ouderling James J. De Bry allen welkom en Ouderling D. Stanford Harris, President van het Rotterdamsche District, en Ouderling Kammerman, werkzaam te Dordrecht, waren de volgende sprekers. Een orgel-solo werd nu door Zr. van Straten uit Amsterdam ten beste gegeven. Vervolgens werden de algemeene autoriteiten van Kerk en Zending voorgesteld en eenparig ondersteund, waarna Ouderling F. H. Loertscher, werkzaam te Amsterdam, Ouderling L. J. van Dam uit Almelo, Zr. Tine Hartman-Spaans, presidente van het J.V.O.O.V. bestuur der Zending, Zr. Jopie Riet, opzienster van het Jeugdwerk van de Zending, en President Frank I. Kooyman, het woord voerden.

Een viool-solo werd nu ten gehooore gebracht door Zr. A. T. H. Lemmens uit Utrecht. Het slotlied No. 166: „Zingen wij voor 't scheiden”, werd door de aanwezigen gezongen en Br. B. Le Maitre uit Utrecht sprak het dankgebed uit. Terstond na dezen dienst werden vier van de gedoopten bevestigd.

In de tuinzaal werd de bijeenkomst aangevangen met het zingen van lied No. 67: „Wij danken U, Heere”. Zr. B. van den Hazel uit Utrecht ging voor in het openingsgebed en het tweede lied was No. 38: „Vat moed, alles is wel”. Ouderling W. W. Winward, die deze samenkomst leidde, sprak enkele welkomstwoorden. Het bevestigen van vijf doopelingen tot lidmaat in de Kerk van Jezus Christus v. d. H. d. L. D., vond nu plaats. Vervolgens werden de algemeene autoriteiten van de Kerk en Zending voorgesteld en eenparig ondersteund, waarna de volgende sprekers(sters) optraden: Zr. Jopie Riet, Opzienster van het Jeugdwerk der Zending, Ouderling John E. Van Boerum, District President van het Amsterdamsche District, Zr. Tine Hartman-Spaans, presidente van het J.V.O.O.V. bestuur, en President Kooyman. Een vioolsolo werd nu door Zr. A. T. H. Lemmens uit Utrecht ten beste gegeven, waarna Zr. Geertuida Zippro, 2e Raadgeefster van het Z.H.V. bestuur der Zending en Zr. Dorethea Barten, 1e Raadgeefster in het bestuur van de Z.H.V. der Zending, het woord voerden. Ouderling W. Rulon Lee, Zendingsecretaris was de laatste spreker. Tot slot werd lied No. 41: „Luister en Glorie”, gezongen en Ouderling Armand H. Thompson uit Apeldoorn dankte

De bijeenkomsten waren goed bezocht en een aangename geest deed zich door de geheele conferentie heen gevoelen. Allen keerden naar hunne tehuizen terug, dankbaar dat zij de conferentie hadden mogen bijwonen.

*Jongen, ouden, één van geest,
Allen gaan naar 't Junifeest!*

VOORT, ALLEN VOORT!

No. 262 Deseret Sunday School Songs

Voort, allen voort, 't zonnetje schijnt daar ginds zoo mooi,
 Voort, allen voort, vroolijkjes bonst nu aller harte;
 't Licht op ons pad is van der hope stralentooi,
 't Roept ons leger, nu marcheerend, heil u! toe.
 Voort wijl de Lent' met haar bloesems kwistig speelt,
 Voort, wijl 't gevogelt' zoo lustig zingt en kweelt;
 Voort, allen voort, arbeid en last blij gedeeld,
 Lustigjes nu, lustigjes nu, lustigjes voortgetreën!

Koor:

Stadigjes onzen Gids gevolgd nu, stadigjes voortgetreën;
 Zingen w'uit vollen borst: Glorie den Levensvorst!
 Teeder en zoet dringt ons Zijn stemme, teeder en wonderzoet,
 Hoort, Hij roept tot elk: houd vol nu, moed, houd moed!

Kloek en vol moed komen w'uit Zondagsschool getreën,
 Voort gaat de stoet, achter het zonbeschenen vaandel.
 Kloek en vol moed gaan wij nu huiswaarts, huiswaarts heen,
 Waar wij bij den Heiland wonen immermeer.
 Schoon op den weg menige hindernis ons stoort,
 Zij vast de tred, vroolijkjes word' ons lied gehoord,
 Hoop en geloof stuwen ons voort, immer voort,
 Voort naar het land, 't lieflijke land, 't lieflijke land van 't lied.

K.

ONZE VUURTORENS

Als zeeman houd ik van onze vuurtorens. Wellicht zijn de torens van andere landen precies gelijk, maar het meeste houd ik toch van de onze. Kent gij de machtige bekoring, welke uitgaat van onzen Brandaris op Terschelling? Bezocht u misschien den mooien toren te Westkapelle op het schoone eiland Walcheren, ons bloemeneiland? Hoordet ge spreken van „langen Jaap”, den toren van Huisduinen bij Nieuwediep? Dit zijn slechts eenige uit het aantal onzer trouwe kustwachters. Elke toren heeft zoo zijn eigen geschiedenis en konden ze spreken, ze zouden U heel wat kunnen vertellen.

Mij vertellen ze zonder te spreken al heel veel. Maar ik ben ook opgegroeid onder de beschermende blikken van „langen Jaap”. Hoe menigmaal bewonderde ik een lichtdiamant daarboven, welke regelmatig zijn stralende flitsen langs den hemel deed glijden. Hoog en machtig stond hij daar immer, rustig zelfs temidden van het grootste stormgeweld, ja dan juist meer nog van beteekenis. Zocht niet menig door storm- en regenvlagen moe geworden zeemans-oog naar de verre lichtschijnsels, die den veiligen weg moesten wijzen en de bemanning waarschuwen voor de ondiepten, de

zandbanken, daar dichtbij de kust, waar de razende branding schip en al met den ondergang bedreigden? Wat een rust als later in spookachtig donkere nachten een der wachtslieden van dek naar beneden praaide „lange Jaap in zicht"! Dit beteekende dan voor ons op het kleine scheepje een spoedig einde van stampen, rijzen en dalen, slingeren en — dikwijls zeeziekte. Ha, spoedig thuis in veilige haven! Dit alles beloofde onze goede toren, wiens zegenende lichtarmen langs de donkere luchten ons toewenkten.

En als wij aan het Huisduiner strand af en toe onze eenvoudige doch diep aangrijpende doopdiensten hielden, en wij na de plechtigheid bij iedere soortgelijke gelegenheid met ons kleine groepje getrouwen aanhieven het „Gods genade straalt van boven helder lichtend op ons neer" — dat lied, dat tot het hart van elken zeeman spreken moet — dan was het mij immer als ging er iets van blijdschap, van bijzondere vreugde van onzen toren uit en hij hield niet op ons te groeten en ons den weg te wijzen, tot ons kleine clubje tot niets was geslonken en allen hunne veilige tehuizen hadden gevonden, om daarna zijn weldaden aan anderen te bewijzen.

Nooit zal ik den avond aan het strand vergeten, toen Moeder en ik en nog een lieve zuster het verbond met den Heer sloten en ook niet deze hoogtijden, toen ik zelf jaren later geroepen was op dezelfde, voor mij geheiligde plaats, andere vrienden en vriendinnen in te lijven in Gods Koninkrijk, volgens het voorbeeld van den Heiland hen onderdompelende. Van wonderbare gebeurtenissen mochten we dan getuigen zijn. Hoe gevoelden we Gods Geest en hoe dankbaar juichten we:

„Laat uw lichten nooit verflauwen, menig zeeman in den nood,
Streeft om d' haven te bereiken en te ontkomen aan den dood."

En dan stond hij daar weer, onze wachter, als een symbool van voortdurende plichtsvervulling.

Toch, beste vrienden, was het niet mijn bedoeling u alleen iets te vertellen van mijn gevoelens voor onze vuurtorens. Neen, ik wilde u nog met meer nadruk wijzen op andere torens van licht, die God ons als laterdaagsche Heiligen geschonken heeft. Zijn onze leiders, deze Godsmannen, geroepen tot hoogen dienst, en door Zijn Geest bezielde, niet onze geestelijke vuurtorens? Hoe straalt hun licht over de gansche wereld! Hoe verlichten hun openbaringen de duistere plaatsen van het menschelijk denken en hoe wijzen ze niet hun, die verstaan willen en kunnen, den juisten weg naar de veilige haven, het Vaderhuis. Hen waarschuwend voor de klippen en zandbanken van zonde en valsche leer en in donkere tijden van storm en nood pal staande als trouwe wachters. Evenals onze gewone vuurtorens hebben ook zij alle hun eigen karakter, hun eigen wijze van werken en waarschuwen, als bakens bij dag, 's nachts lichtende schijnsels.

Wanneer de nood onzer zielen alles schijnt donker te maken en duisternis ons schijnt te overweldigen, ons bijna den weg doet verliezen, dan zijn hunne levens voorbeelden van trouw en geloof en wijzen hunne lichtstralen ons naar veilige ankerplaatsen, waar we ons kunnen verankeren in de rust en vrede van het Evangelie en ons levensscheepje kunnen vastmaken aan de Rots der Eeuwen. Hunne lichten verflauwen niet, zoolang God hun den adem des levens schenkt en ook nog daarna zijn ze voor ons dierbare herinneringen. Ze staan op hun post, hoog boven het gewone menschenleven-en-streven uit.

Mogen wij steeds gewillig zijn hun lichtend wegwijzen te aangaarden en daarbij groeien in dienstbetoon en naastenliefde, bedenkende:

„Menig schip wordt heengedreven naar een woesten klippenrand,
En het oog zoekt angstig biddend naar de lichten op het strand”.

Dan leeren we de diepe beteekenis verstaan van dezen versregel:

„Hij vergt dat op de kust hier òns licht brande evenzeer.”

V.

D' AARDE MET HAAR BLOEMENTOOI

Deseret S.S. Songs No. 75. *Earth, With Her Ten Thousand Flowers*

(Nieuwe overzetting)

D' aarde met haar bloementooi,
't Luchtruim, wiss'lend, wondermooi,
't Starrenheir, de zon, de maan,
't Rustloos vlak van d' oceaan,
Alles juicht of fluistert zoet:
God is liefde, God is goed.

Murmelklanken, blij geschal,
Op de heuv'len, in het dal,
Zefir-ruischen, zoet gekweel,
Duizendvoudig oorgestreeel,
Alles juicht of fluistert zoet:
God is liefde, God is goed.

Alle hoop die als een vloed
Opwelt uit een rein gemoed,
Al de zaligheid die ooit
Ons tehuis op aarde tooit,
Alles juicht of fluistert zoet:
God is liefde, God is goed.

K.

GRONINGER CONFERENTIE

Een verbetering

In het verslag van de jongste Groninger Conferentie (bl. 133, 1 Mei 1933) is een schrijffout geslopen, die wij hierbij verbeteren. Zuster H. J. Doris is 2e Raadgeefster in het bestuur van de Zustershulpvereniging te Groningen. De 1e raadgeefster is zuster H. van Komen.

VOOR JONGE OOGEN

De kleine hoornblazer

Onlangs werd ik herinnerd aan den kleinen Engelschen hoornblazer, die indertijd door Napoleons soldaten gevangen genomen werd. Men vertelt dat deze jongen, want het was nog maar een jongen, voor den grooten krijgsman gebracht werd, die hem aan een verhoor onderwierp.

Napoleon wilde de proef op de som hebben of zijn jeugdige gevangene werkelijk hoornblazer was. En hij gelastte den jongen, de aanval te blazen. Op onberispelijke wijze werd hieraan voldaan.

„Nu de aftocht!” riep de Keizer.

Maar het ventje schudde het hoofd: „De aftocht blaast geen Engelschman, dat kàn hij niet, dat *wil* hij niet!”

Men zegt, dat dit antwoord den Keizer zeer behaagde. Hij wist niet alleen gevatheid te waardeeren, maar ook ware moed. Ware moed wordt eveneens gewaardeerd door alle edele menschen. Ook onze Vader in den hemel waardeert haar. Of zou iemand denken, dat Hij, die ons vraagt, voor het Evangelie te strijden, er behagen in zou scheppen dat iemand de aftocht blaast als het op durf aankomt!

Neen. En ik houd het er voor dat niet één van mijn vriendjes zóó laf zou wezen — dat *wil*, dat kàn hij niet!

OOM BEN.

INHOUD

Godsdienstige zekerheid	165	Een Zendingsleider voor	
Wat Gode 't meest behaagt	166	Palestina	174
Mormoonsche Zendingen met		Het Boek van Mormon in	
saluutschoten begroet!	168	het Tsjechisch	174
Volharding	169	Utrechtsche conferentie	174
Priesterschapslessen	171	Voort, allen voort!	177
Gedachten en spreuken	172	Onze vuurtorens	177
Levensbeschouwing	172	D' aarde met haar bloementooi	179
Van de Redactie:		Groninger conferentie	180
Wedstrijdwerk	173	Voor jonge oogen	180
Juni-vastendag verzet	174		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending

Abonnementenprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.